

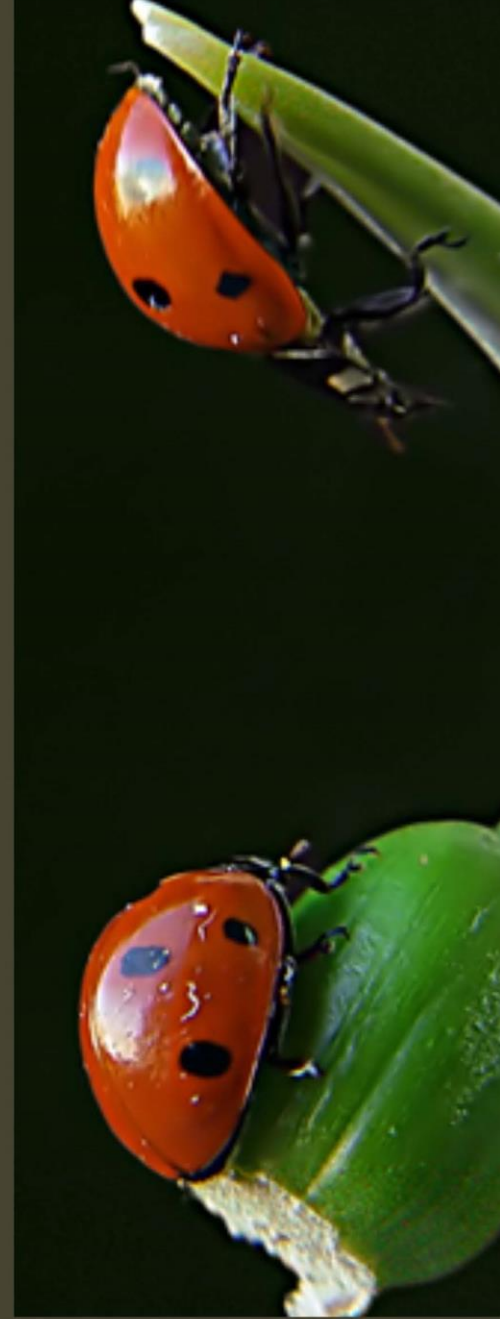
AHENK

FİKİR
KÜLTÜR
EDEBİYAT
DERGİSİ

Yıl:2007 / Nisan

Sayı : 21

ISSN : 1308-3732

Denge

www.ahenkdergisi.com

AHENK 18.SAYI DİZİN

21. SAYI

NİSAN 2007

- Karaçorlu, Mehmet Sait, Editör'den, editör, **Denge**, Nisan 2007, Sayı: 21, Sayfa: 4
- Demircan Behlül Nuri, (Şiir), Dağlar, Nisan 2007, Sayı: 21, Sayfa: 5
- Karaçorlu, Mehmet Sait, **Öğretmenim**, Nisan 2007, Sayı: 21, Sayfa: 6,7
- Pekin Süleyman, (Şiir), **Hükümsüz Türkü**, Nisan 2007, Sayı: 21, Sayfa: 8
- Yüksel Coşkun, Cuma Mektubu 13 **Sana Annem Demek Yetmez**, Nisan 2007, Sayı: 21, Sayfa:9
- Yenilmez Gülay, (Gezi Yazıları), **Kerpe**, Nisan 2007, Sayı: 21, Sayfa: 10
- Çetin Meriç, (Şiir), **Bugün Benim Gibiydin İstanbul**, Nisan 2007, Sayı: 21, Sayfa: 11
- Yüksel Coşkun, **İhanet Yaşı**, Nisan 2007, Sayı: 21, Sayfa: 12,13
- Geçkin Hayrettin, (Şiir), Bir Başka Dünya Olsaydı, Nisan 2007, Sayı: 21, Sayfa: 14
- Gagavuz Atilla, Türk Aydınının Bilinçaltı, Nisan 2007, Sayı: 21, Sayfa: 15,16
- Akçoral Bahri, **Uğurlama**, Nisan 2007, Sayı: 21, Sayfa: 17,18,19,20
- Laedri, Masallar, **Aslanla Tavşan**, Nisan 2007, Sayı: 21, Sayfa: 21,22
- Şahin Nihat, **İbni Sina**, Nisan 2007, Sayı: 21, Sayfa: 26
- Atalay Mustafa, **Mısır Kokulu Takatak Kızı**, Nisan 2007, Sayı: 21, Sayfa: 27,28

ÂHENK

FİKİR KÜLTÜR EDEBİYAT DERGİSİ SAYI 21 NİSAN 2007

ÂHENK

FİKİR KÜLTÜR
EDEBİYAT DERGİSİ

SAHİBİ

AHENK AJANS İLETİŞİM
VE BİLİŞİM HİZMETLERİ

EDİTÖR

M. SAİT KARAÇORLU

YAYIN KURULU

- * M.S.Karaçorlu
- * Bıcahi Esgici
- * Atilla Gagavuz
- * Bahri Akçoral
- * Coşkun Yüksel

İDARE YERİ

Yahyakaptan Mahallesi F46
D:27 K:6 İzmit

İLETİŞİM

0 262 311 54 58

editor@ahenkdergisi.com

DİZGİ-MİZANPAJ

Âhenk Ajans
BASKI

.....

Bu sayıda;

Karaçorlu, .M. Sait, Editör'den, Denge	4
Demircan Behlül Nuri, (Şiir), Dağlara,	5
Karaçorlu, M.Sait, Öğretmenim,	6,7
Peşin Süleyman, (Şiir) Hükümsüz Türkü,	8
Yüksel Coşkun, Sana Annem Demek Yetmez,	9
Yenilmez Gülay, Kerpe,	10
Çetin Meriç, (Şiir) Bugün Benim Gibiydin İstanbul, ..	11
Yüksel Coşkun, İhanet Yaşı,	12,13
Geçkin Hayrettin, (Şiir), Bir Başka Dünya Olsaydı, .	14
Gagavuz Atilla, Türk Aydınının Billiçaltı,	15,16
Akçoral Bahri, Uğurlama,	17,18,19,20
Laedri, Masallar, Aslanla Tavşan,	21, 22
Şahin Nihat, İbni Sina,	26
Atalay Mustafa, , Mısır Kökulu Takatak Kızı,	27,28,

Denge

“Ağlarım yadıma geldikçe gülüştüklerimiz” mısraı genellikle tezat sanatına örnek olarak gösterilir. Ama şairin insanoğlunun çok acıklı bir tarafını dile getirmiş olması çok da göz önünde değildir. Oysa, zamanın üç dilimi içinde sıkışıp kalan ve nedense bir türlü ayar tutturamayan tarafımızı anlatıyor olsa gerektir şairimiz.

Geçmiş, her halükarda bir daha tekrarlanmamak üzere geçip gitmiştir. Erbabının dediği gibi “bir nehirde iki defa yıkanılmaz.” Buna rağmen bir tarafımız hep geçmişte yaşamaktadır. Dertlerimiz, acularımız, kederlerimiz ve bizi yücelten hüznümüz geçmişten bugüne taşıdığımız, bir türlü olup bitti artık zihnimizde taşımaya gerek yok diyemediğimiz tarafımızla ilgilidir. Burada tarihle biraz fazla haşır neşir olanların, yaptıkları işe anlam katmak amacıyla geçmiş olmadan gelecek olmaz türünden tekerlemelere ihtiyaç duyulmaması gerekiyor.

Gelecek, hayallerimizdir. Genellikle güzel aydınlık mutlu huzurlu tarafımızdır. Özlediğimiz, uğruna şimdiki zamanın sıkıntularına katlandığımız amaçlarımız varmak istediğimiz hedeflerimizdir. Bunlarda ki bulantı, karanlık, kapalılık da şimdiki zamanın kederi ve acısına dönüşür genellikle. Sınav uzmanlarının, ergenlik dönemi tacirlerinin “gelecek kaygısı” tanımını da konumuzun dışında tutmak gerekiyor.

Geçmiş ve gelecek arasında sıkışıp kalan “şimdiki zaman” bir türlü kendi kimliğini kendi kişiliğini bulamaz. Hafıza ve hayalin harmanlandığı bilinen ile bilinemeyecek olanın çatıştığı bir savaş alanına dönüşür genellikle. Zamanı eşyanın ve olayların dördüncü boyutu olarak görmek, olmuş ne varsa evrende hepsini olacakların nedeni haline getirmeye çalışmak, sonra hayatı fabrikasyon bir bant sistemi haline dönüştürüp sorunsuz yaşamaya çalışmak acıdan kaçanların, hazza ve keyfe tapınanların yöntemi. Olmayacak olanı istemek bir diğer deyişle. Hayat bilinmezlikleri, unutulmaz olanları, acuları, kederleri, hüznüleri, çaresizlikleri, beklenmeden geliverenleri, istenmeden avucuna koyuluverenleri ile güzel. Bütün bunlar olmasaydı sıkıcı bir tekdüzellikle yaşamak zorunda kalırdık. Makineleşirdik.

Modernizmin burnumuzun ucuna tuttuğu havuç her istediğimizi elde edebilecek bir gelecek. Böyle bir şey mümkün olabilse bile kurtulamayacağımız hafızamız en büyük engel. O sorunu da akıl almaz bir kendini kaybetme, unutma seansları, tamtamlar, gürültülü ritimler eşliğinde sundukları kaos ortamları ile çözümlüyorlar.

“İbnü'l-vakt” terimi üzerinde biraz kafa yormak gerekiyor işin burasında. Zamanın çocuğu olmak. Şimdiki zamanı bütün imkanlarıyla kendi lehine çevirmek. Hafızanın yükünü hayalin güzelliği ile dengeleyip öyle yaşamak. Yaşamının bütün küçük parçaları için tek geçerlilik olan “denge” sanatını zaman boyutuna taşıyabilmek.

Ahenk Dergisi'nin yapmaya çalıştığını biraz da böyle tanımlayabiliriz.

Geçen sayımızda bizleri son derece şaşırtan ve mutlu eden bir ilgi yaşadık. Öncelikle ahengin gönüllü olmak gönülsüz olmaktır deyişinin müşahhas örnekleri olan gönüllülerine sonra ilgilerini esirgemeyen saygıdeğer okuyucularımıza teşekkür ediyoruz.

Yeni sayılarda yine buluşmak dileğiyle.

Editör

- Hayrettin Geçkin'e -

Verilmemiş olsa bile
Kelam dağlara dağlara
Vermek gerek her görüşte
Selam dağlara dağlara

Mora yeşile sarınır
Yağmurla yunur arınır
Ovadaki pislik ve kir
Haram dağlara dağlara

Taşlarında zümrüt akik
Boram boram belik belik
Ne yaraşır sümbül kekik
Susam dağlara dağlara

Nice yüce nice yüksek
Bir ayağım sürüyerek
Yorulmuş sırtımı ürkek
Versem dağlara dağlara

Bazan aydınlığa kaynak
Bazan boran bazan sağnak
Kimsesizlere sığınak
Ersem dağlara dağlara

Son bulsa da nefes katık
Vakit gelip çatsa artık
Yer verir mi bir arşınlık
Sorsam dağlara dağlara

Çiçekleri mavi sarı
En güzeli en yukarı
Başımdaki bulutları
Gersem dağlara dağlara

Bir yanı yaz bir yanı kış
Ne pay ister ne de alkış
Büklüm büklüm nakış nakış
Varsam dağlara dağlara

Nerde dostlar nerde yâran
Ne cevap var ne de soran
Kaçıp تنها sokaklardan
Vursam dağlara dağlara

B. Nuri Demircan

Öğretmenin.....!

Öğretmenim. Öğretmenim. Öğretmenim.

Tınısına göre anlamı ve amacı bu kadar değişen bir başka sözcük yoktur yeryüzünde.

“Öğretmenim”

Sarı bukleleri alınına düşmüş, maviş gözlerindeki ışıltı burnunun üzerinde hiçbir sanatçının başaramayacağı düzende serpiştirilmiş çillerine vurmuş, küçücük dudaklarının kıvrımlarına giderilemez bir merakı oturtmuş, seslenmektedir.

Öğretmenim!”

Sesin tınısı kendiniz dışındaki tüm bağlantılarınızı koparır. Dönüp bakmadan, sonunu dinlemeden, bu seslenişin arkasından bir soru geleceğini, hatta çoğu zaman hangi soru geleceğini hissedersiniz. Erirsiniz. Bütün benliğiniz bütün birikiminiz bütün bilginiz ılık bir eriyik hâline dönüşür, o seslenişe doğru akmaya başlar. İki ayrı varlık arasında görünmeyen, dokunulmayan ama inkarı mümkün olmayan bir köprü kurulmuştur. Öğrendikçe maviş gözleri büyür. Meraklı küçük dudaklarında biraz mutlu, biraz kendinden emin, biraz büyümüş olmanın bilincini yansıtan bir gülücük oluşur. Ve siz o an, o ölçülemez küçücük zaman diliminde hayatın tüm yorgunluklarından kurtulursunuz. Ayaklarınız yerden kesilir.

Bütün bunları sadece öğretmen olanlar bilir.

“Öğretmenim!”

On dakikalık teneffüs boyunca aralıksız koşmuştur. Koluyla sildiği yüzünde bahçenin tozuyla karışan terden kalan izler durmaktadır. Kısa kesilmiş siyah saçları, esmer yüzü, parlak siyah gözleri. Öfkesi çok belirgindir. Ama yine de o öfkeyi örten önemsizleştirilen masumiyeti baskındır.

Öğretmenim”

Sesin vurgusunda hırçın bir başkaldırı duyumsarsınız. Sıra arkadaşıyla itişip kakışması derse kadar devam etmiştir. O hırçınlıkta bir barış ilanı vardır. Tamam, buraya kadar demektedir. Bu sesleniş sizden bir yardım isteyiştir. Hatta bir göreve davettir. Dönüp her iki tarafa da kızgın bir bakış fırlatmanız gerekmektedir. Tarafların öncesini asla hatırlamayacakları bir ateşkes. Şimdi derse dönün bakalım, uyarısı. Bütün bunlar hiçbir sözcüğe gerek kalmaksızın olur, biter. Tek bir bakış sorunları çözer. Sessizlik gelir. Defterler açılır. Duruş düzeltilir. Gözler tahtaya dikilir. Bütün bunları sadece öğretmen olanlar bilir.

“Öğretmenim!”

Zayıf, çelimsiz, ürkek bir yavaşlık içindedir. Gözlerinde insanı apansız vuruveren bir hüznün dalgası gelip geçmektedir. Birkaç saniye göz göze gelseniz uzaktan geçen bir geminin silüetine bakıyor gibi dalıp gidersiniz. Uzaktır. Kıyafetinden, ayakkabılarından, tırnaklarından birkaç dakikalık dikkat edişle nasıl bir evde nasıl bir anne babayla kaç kardeşle yaşamak zorunda olduğunu kestirebilirsiniz. O sizin merhametinize muhtaç olmayacak bir tevekkülle hayatın yükünü kabullenmiştir. Uzaklığı ondandır. Ama yaramaz bir arkadaşın kalemini kırmasına, silgisini atmasına tahammül edemeyeceğinin farkındadır.

“Öğretmenim”

Sesi kısıktır. Zor duyarsınız. O kısık seslenişteki sığınma duygusu bütün hücrelerinizi ayağa kaldıracaktır. Size duyulan güveni boşa çıkarmayacak, hayal kırıklığı yaratmayacak, çaresizliğe çare olacaksınız. O kısık ve ürkek sesleniş boşlukta kalmayacak, hiç değilse, bu kadarcık da olsa bir adım atması gerektiğini öğrenecektir. Önce güvenmeyi sonra kendine güvenmeyi daha sonra başkalarının kendisine güvenmesini öğrenecektir. Gözlerdeki hüznün gider

yerine mutlu bir gülücük geliverir.

Bütün bunları sadece öğretmen olanlar bilir.

Öğretmenim!”

Yaramaz, şımarık alaycıdır. Hatta biraz bencil, biraz zalimcedir. Kendi yaptığını örtbas etmek üzere atılmıştır. Diğerlerinden daha atak daha cesur daha güçlüdür. Gücünü kendi için kullanmayı öğrenmektedir. Her şeye rağmen suç sözcüğünün kapsamına giremeyecek kadar küçüktür. Çünkü çocuktur. Çünkü yaptığı düzeltilmesi gereken bir şey bile olsa masumdur.

“Öğretmenim”

Seslenişinde size asıl amacını ele veren bir titreme vardır. Önce belki aldatılmak üzere oluşunuza öfkelenirsiniz. Öfkenizin asıl nedenini çabuk bulursunuz. Asıl neden, yapacağınız hatanın sonuçlarıdır. Yapacağınız hata aldatılmış olmakla kendi kişiliğinizde meydana gelecek kırılma değil,

başkası adına yol açabileceğiniz zarardır. Bütün bunlar çok hızlı peşpeşe aklınıza gelir.

Bütün bunları sadece öğretmen olanlar bilir.

“Öğretmenim!” diyen sesler toplanır, ruhunuzun en ücra köşesinde bile hissedebileceğiniz bir şarkıya dönüşür. Bu ölümsüz senfoninin bestekârı öğretmenlerdir. “Öğretmenim!” diyen sesler sonsuz renklerle bezenmiş bir bahçenin çiçeklerine dönüşür. Gözyaşıyla, emekle, hoşgörüyüyle sulanan, gülücüklerin kuş cıvıltılarına benzeştiği bu bahçenin bahçıvanı öğretmenlerdir. “Öğretmenim!” diyen sesler hayalin bilinmez ufkuna atılmış merdivenlere tırmanıştır. Geleceğin önceden bilinemeyen kulelerini inşa eden mimarlar öğretmenlerdir. “Öğretmenim!” diyen her sese, bir sıcak nefes olup geri dönebilenler, öğretmenlerdir.

Bütün bunları sadece öğretmen olanlar bilir.

M.Sait Karaçorlu

Hükümsüz Türkü

*Denizin çöle dönüştüğü yeredir gözlerin
Tuzlu rüzgarlarla med devrine taşınan
Yarım yamalak bir fısıltı geçer koylardan
Bir dalga gelir ansızın aklına aşkın
Çeker kendini vurur bir denizati
Köpük köpük vagonlarla akmaktadır hayat
Ki içleri dolu ızdırıp ve serap
Yumuk bir bakış, bir kaplumbağa kaçamağı
Hiç açılmamış bir istiridye tenhası
Bir tecrübe bir yosun, cümle alem duysun
Denizin çöle dönüştüğü yeredir gözlerin*

*Bir tahammül takvimidir yaşamak
Çoğu kez hayata çekimser kalmak
Kerhen bir gülümseme ve iç çekiş
Suluboya resim gibi sevgiler
Ve kalemtıraştan dökülen yürekler
Bu yürekler bir inkılap bekler
Bir ruhu devşirecek bin dinamit
Zamana çekilmiş hançerdir ülkü
Kablo kablo işgaldedir can mülkü
Deliren bir ömrün varlığını ispat kavgası
Yanarak direnen bir ciğer coğrafyası
Bir tahammül takvimidir yaşamak*

*Varlığımızın ne aslı var ne sureti
Koca bir inkarı şuur bellemişiz
Kesmece bir karpuzdur dünya
Dilim dilim içmekteyiz kendi kanımızı
Cinnet seansları sayılmalı yer darlığımız
Fotokopiye tahvil olmuştur sözün özü
Ve vergiye bağlanmış varlığımız
Hükümsüzdür*

Süleyman Pekin

Sana Annem Demek yetmez

Kültürmerkezinin salonu doluydu. Orta yaşlı kadınlar, genç kızlar, çocuklar ve çoğunluktan daha farklı okul kıyafetleriyle öğrenciler vardı. Erkeklerin sayısı kadınlara oranla çok azdı. Görevliler sağa sola koşuşturuyor törenin başlamasını telaşlı bir çabuklukla sağlamaya çalışıyorlardı. İşgüzar bir el tarafından sahneye koyulan çiçeklerin yerleri değiştirildi. Asla düzgün çalışmayan ses tesisatının cızırtılı sesi ayarlanmaya çalışıldı. Protokol koltukları son bir defa gözden geçirildi. Protokol müdürü “ben buradayım” dercesine keskin köşeli hareketlerle sehpanın üzerindeki plastik su bardaklarını düzeltti.

“Anneler Günü” kutlama programı başladı. Sıradan bir kutlama programıydı işte. Belediye başkanlarının kalabalıklara kendilerini göstermek, biraz da alkışlatmak üzere düzenlenmiş bir anneler günü kutlama programı. Saygı duruşu, İstiklal Marşı, protokol mensuplarının ara ara alkışlarla kesilen konuşmaları. “Annem” konulu Şiir ve Deneme yarışmasının sonuçları açıklandı. Dereceye giren katılımcılara ödülleri Belediye Başkanı tarafından verildi.

Salonu dolduran kalabalık çok da kendini törene ve konuşmalara vermiş görünmüyordu. Uğultulu bir gürültü büyük hoparlörlerden gelen mekanik sese karışıyor, gamsız annelerin ortalığa salıverdiği küçük çocuklar sağa sola koşuşturuyordu. Görevlilerin ne amaçla olduğu anlaşılacak telaşlı halleri bir türlü bitmiyordu. Sonra sunucunun diğer sesleri bastıran anonsu duyuldu. “Şimdi Annem konulu şiir yarışmasının birincisi geliyor huzurlarınıza. “Sana Annem Demek Yetmez” isimli şiirini okuyacak.

Kitlede bilinç olmaz diyor ya bilenler. Kitleles tepkilerin önceden kestirilemeyişi, neyin neden nasıl olduğunun açıklanamayacak ama mutlaka bir sebebe dayanarak meydana geldiğine dair bir örnek olay yaşanmaya başlandı. Salondaki uğultu belirgin şekilde önce azaldı. Sonra neredeyse tamamen kesildi. Mikrofondaki yirmi yaşlarında alımlı bir genç kız annesine yazdığı şiiri okuyordu. Sana Annem Demek Yetmez diyordu şiirinde. Sesinde her şiir okumaya çalışanın anlamı güçlendirmek adına yaptığı yapmacıktan hiçbir eser yoktu. Tekdüze bir sesle okuyordu şiirini. Ama öylesine gönülden, öylesine içten, öylesine saf ve katışıksız bir okuyuşu vardı ki, sesinin ulaştığı herkes kulak kesilmiş dinlemeye başlamıştı. Sadece dinlemek denemeyecek bir bütünleşme doğdu. Sesin ulaştığı herkes kızın ağzından

çıkan her mısradaki her dizede her sözcükte bir anlam birleşmesi yaşıyordu. “Sen tara ellerinle saçlarımı / Yaşım kaç olursa olsun” dizelerine gelince kız ağlamaya başladı. Çünkü en önde protokol koltuklarında oturanlar şiir okuyan kızın gözlerinin içine bakarak ağlıyorlardı. Kadınların gözyaşları daha belirgindi. Ama yaşı hayli ilerlemiş erkekler, Belediye Başkanları misafirler sanki ağlamalarına engel olmaya çalışıyor ama ellerinde olmaksızın, kendi dışlarında bir güç tarafından ağlamaya zorlanıyorlarmış gibi, ağlıyorlardı. Birinci gelen şiirini okuyan kız şiir okumayı bıraktı. Titreyen sesini kesti. Gözlerinden akan yaşları, titreyen dudakları, üzerine aldığı görevi yerine getiremeyişin verdiği mahcubiyet, ne yapacağını bilemez hali, hepsi birbirine karışmıştı.

Ön sıralardan biri kalktı yerinden, bir bardak su götürdü.

Ben hep seni düşündüm. Bu olan biteni yaşayan ama bir anlam veremeyenlere acıyarak seni düşündüm. Burada olsaydın, şiir okuyan kızın hıçkırıklarına senin nasıl katılacağını düşündüm. Sen belki törenin hemen başında daha kız şiirini okumadan ağlamaya başlayacaktın. Annelerin ağlayacağını, anneler için ağlanacağını anlatmaya çalışır gibi ağlayacaktın. Ağlamanın nefes almak kadar doğal bir eylem olduğunu anlatmaya çalışır gibi ağlayacaktın.

Anne olmanın, anne ve evlat arasında kurulan bağın sırlı, büyü, anlaşılmaz anlatılmaz dokusunu kurabilmiş olmanın doğal tezahürüdür ağlamak. İçinde bir iken kendini birden fazla çoğaltmak vardır. Bu ifade hem kaba hem asıl gerçeğe ulaşmayı engelleyen bir mekanik gerçekliğin vurgusunu taşıyor. İçinde sevgi, saygı, merhamet, şefkat, fedakârlık, başkası için yaşamak, hep vermek, almayı düşünmeden planlamadan hesaplama vermektedir. İçinde insanın yumuşayıp, inceliyor, varlığını yok ederek gerçek varlığa ulaşması vardır. İçinde kendini aşabilip insan olmak vardır. İçinde somut gerçekliğin kaba sınırlarını geçip bir başka boyuta sıçrayabilmek vardır.

Ne güzel söylemiş çocuk, “sana annem demek yetmez” belki ağlamak anlatır halimi. Bütün kabalığımıza, bütün maddiliğimize, bütün çoraklığımıza rağmen “anne” diyince tutamadığımız gözyaşlarımız anlatır işin gerçekliğini. Annem dedikçe ağlamak annemiz sayesinde tekrar varolmak varlık bulmak gibi yüceltir bizi.

Annem, sana annem demek yetmiyor.

Kerpe

Kerpe yakın zamana kadar kendi halinde bir balıkçı köyüydü. El değmemiş doğası ve denizi ile son 2 yılda keşfedilen en gözde yerlerden biri oldu.

Kocaeli'nin ilçesi Kandıra'ya bağlı olan Kerpe köyüne gitmek çok kolay.

İster İstanbul'dan yola çıkıp Tem Kandıra ayrımına girip yol boyu tabelaları izleyerek, isterseniz İzmit merkezden Kandıra yoluna saparak Kerpe'ye ulaşın. Hem trekking için hem de tatil severler için en ideal bölgelerden biridir. Kerpe'nin en çekici tarafı dalgaların neden olduğu hırçın Karadeniz kayalarını o kadar dövmüş ki heykeltıraş ve mimari ustalarımıza hayretle izlemişler bu doğal harikayı.

Tarihte Kalpe olarak anılan Kerpe, İstanbul'dan üç kürek günü mesafede gösterilir, "öküz boynuzu" biçiminde tarif edilirmiş. İtalya'dan yola çıkan denizciler Trabzon'a getirdikleri çeşitli eşyaları, Rusya'dan veya İpek Yolu'yla gelip Kandıra'dan geçen tüccarlar hep aynı noktada mallarının değiş tokuşlarını Trabzon'da yaparlarmış. Bu güzergâh üzerinde denizciler, denizin uygun olmayan durumlarında Karadeniz'deki tek doğal liman olan Kerpe'ye sığınarlarmış. Karadeniz'in batıya bakan bu tek koyu deniz fırtınalı da olsa dalgasız koy korunaklı bir liman olarak kullanılırmış. Açık deniz özelliği görünmeyen koyun, zemini kum, derinliği 50 metre boyunca diz hizasını geçmeyince günümüzde çocukların bile emniyetle yüzecekleri eşi bulunmaz bir plaj konumuna geçmiş. Altyapı çalışmaları bitirilmiş.

Kerpe'deki foseptik sistemi kaldırılıp kanalizasyon döşenerek arıtma sistemi hizmete sokulmuş. Denizin tertemiz olması sağlanmış. Kerpe şimdi "Mavi Bayrak" peşinde. Sırtını yemyeşil ormanlara dayamış bu beldemiz yaz aylarında bir çok turistin tercih ettiği eğlence ve dinlenme yeri olur. Kerpe de bulunan orman içi dinlenme yeri konumu bakımından ideal bir mesire alanıdır.

Kerpe kayalıkları ise tamamen bir doğa harikasıdır. Bu kayalıklarda 15 metreye kadar tüplü dalış imkanı yakalamış bir dalgıç olarak size kayalıkları değil sualtını anlatmayı tercih ediyorum.

Kaya yapısı suyun altında 20-30 metreye kadar iniyor, sualtı platformu zengin bitki ve canlılardan oluşuyor, özellikle denizkestanesi, denizyıldızı ve akvaryum balıkları bol miktarda mevcut.

Kerpe'de ister dalış yapın, ister yüzün, ister doğa yürüyüşü yapın. Yapmadan kesinlikle gelmeyeceğiniz tek şey güneşin batışını kayalıklardan seyretmek olsun.

Gülay Yenilmez

Bu Gün Benim Gibiydin İstanbul

bugün benim gibiydin istanbul

durgun, sakin

deli değildi dalgaların

ben gibi vurmuştun sahile

sereserpe

biraz hüznün, deli bir huzur

benim gibi sakindin bugün

dün savruluyordu saçların

kırağı düşmüş yüzüne ayaza çekmiş gözlerin vardı gözlerimde

dün boğaz görünüyor muydu çamlıcadan

ben görmedim

çay aynı çay

bardak aynı

bugün çayın buğusunda haz

dudaklarımda tat; boğaz

yeditepe yakışıyor sana saltanat

ya ben benim, ya sen bensin

her iklimin ben olurum

ya zil çalar eteklerim yada benimle ağlarsın

seni ben bilirim,

beni sen anlarsın istanbul

Meriç Çetin

İhanet Paşası

Sizin ihanet yaşıınız kaç ?

İhanete ilk uğradığınız yaşıınız sorulan.

Masum bir bebek olduğunuz, varolma savaşını yumuk elleriniz ve yumuk gözlerinizden çılgınlıklar atarak sürdür-meye çalıştığınız andan itibaren uğradığınız ihanetleri hatırlayın.

Mesela emzikle başlayın. Anne sütünün ılık tadı yerine, bölünmesinden korkulan uykunun bilinci körelttiği bir gece vaktinde dudaklarınızın arasına yerleştirilen cansız ve ruhsuz plastiğin tadından başlayın. Ama bu ihanet sayılmaz değil mi ? Bu sadece küçük bir aldatmaca.

Sonra vaadedilen ama yapılmayan, söz verilen ama tutulmayan, beklenen ama asla yerine getirilmeyenleri sıralayın. Hepsi ihtimal ki buğulu, bulanık hatırlanması oldukça zor, biraz çirkin, biraz kanıksanmışlığın önem-sizliği içinde kalmış hatıralardır.

Hayır. Bunların hiç biri ihanet yaşıınızı belirlemekte esas alınmaz. Asıl sizi ta ciğerinizden vuran, dünyanızı karartan, ilk hissettiğinizde buruk ve keskin bir acı, sonrasında yaşamayı anlamsız kılan bir boş vermişliğe itive-ren ve yıllar sonra o anın ruhunuzu kötürüm bırakmış bir tarafınızı sakatlamış olduğunu hissettirenini hatırlayın.

İşte o; sizin ihanet yaşıınızı belirlemekte esas olacaktır.

İşte o; sizi ihanetle tanıştırandır. Nefes almak kadar doğal, hayatın bir parçası sayılacak kadar gereklidir ihanetle tanışmanız. Yaşanılanların oyuncularını de öyküsü de farklıdır. Ama ana fikir hep aynı kalacaktır. Kandırılmak. Aldatılmak. Hayır bir adım daha sonrası. Güveni kullanarak ihanete dönüştürmek.

Belki ihanete uğramanın acısı en çok bu yönünde saklı. İnanmakla başlayan sürecin aldanmış olduğunu anla-makla sonuçlanması. Hiç inanmamış olmak aldanmayı ortadan kaldıramaz. İnanmayanlar, şüphe edenler de kandırılabilir. Şüphe içinde olup yine de

aldatılanlar; belki “ben zaten bekliyordum” züğürt tesellisi içinde acılarını hafifletmenin bir yolunu bulabilirler. Ama asla o acıyı yok edemeyeceklerdir. “Aldanmamanın çaresi inanmamaktır” tekerlemesi hayatın gerçekleri karşısında sadece züğürt tesellisi olmak durumunda.

Güvenmek ve inanmakla başlayıp aldanmakla biten her zincirin son halkasıdır ihanet. Nefes alıp vermek kadar doğal. Bir o kadar da biteviye.

İhanet yaşıınız ergenlik dönemi gibi sadece işe başlamanız açısından önemlidir. Doğum günü gibi yılda bir kez yapılan, varlığınızın hatırlanma törenleri gibi değil. Çünkü ihanet hayatın içinde tekrarlanıp duracaktır. Ve her seferinde ilkinin hatırlatarak.

Ta ki ilkinin hatırlamaz oluncaya kadar tekrarlanacak. İhanet yaşıınız kemale erdikten sonra en sonuncu ihanetten hatırlamaya başlayacaksınız. Akışı tersine döndürerek.

İhanetin güveni yok eden asit etkisi, güven besleme aptallığına pişmanlıktan sonradır. Ve her ihanet içedönük bir hesaplaşmanın başlangıcıdır.

Ben on beş yaşlarındaydım. Ankara’da ağabeyimin yanında şubat tatilini geçirmiştim. Dönüş vakti geldiğinde rutin yolculuk işlemleri başladı. Bilet aldım. Bineceğim otobüsün hareket saati sekizdi. Ağabeyimle birlikte otogara geldiğimizde harekete beş dakika kaldı zannediyorduk. Yanılmışız. Otobüs tam bir saat önce gitmişti. Nasıl olmuşsa hareket saati yedi yerine sekiz olarak yerleşmişti zihnimize. Soğuk bir kış günüydü. Bir saat son-rasına bir başka firmadan bilet bulup otobüse bindiğimizde diğerini kaçırdığımızı sevindim bile. En önden yer bulmuştuk. Otobüs hareket etti. Evet, soğuk bir kış günüydü. Fakat otobüsün içi çok güvenlikliydi. Sıcaktı. Şo-förler, yardımcıları en önde oturanlar ahbablığı ilerletmişler şakalaşmayla karışık sohbetle dalmışlardı. Uzun bir yolcuğun sıkıntısıydı belki kısa zamanda doğuveren bu ahbablığın sebebi.

Yanımda oturan yaşlı, neşeli, şakacı bir ihtiyardı. O kadar sevimliydi ki içim ısınmıştı. Komedi

filmlerinden akrabamız kadar yakından tanıdığımız Vahi Öz' ün kopyasıydı sanki. İhtiyarla yakın bir akrabamız gibi konuşmaya başladım.

Kim olduğumu, neden Ankara'ya geldiğimi, Babamın ne iş yaptığını hep anlattım. Hatta bir önceki otobüsü kaçırdığımızı da.

Yol çok uzundu. Bitecek gibi değildi. Ne kadar zaman sonra bilmiyorum şoförlerin başlattığı bir rakip firma muhabbeti başladı. İşte ne olduysa o zaman oldu. Yanımda ki sevimli yaşlı adam :

- "Bu salak da aslında o firmadan bilet almış, ama otobüsü kaçırdı buna gelmiş" dedi beni göstererek.

Önce çok büyük bir öfkeyle doldu içim. Ama söylenecek ve yapılacak hiç bir şey yoktu. Kendi yaşlıydı. Ben çocuktum. Söylediği doğrudu. Onu kendime yakın hissetmiş kendimle ilgili her şeyi anlatmıştım. Sonra öfkem kendime döndü. Neden bu aptallığı yapmıştım. Neden bu yaşlı ihtiyarı sevimli ve güvenilir bulmuştum. Herkes kötü olabilirdi. Aptallık insanlardaki kötülük potansiyelini düşünmeden hareket edende değil miydi ? Güven-memeliydim. Anlatmamalıydım. Her yakınlaşmada kendime ait bir bölümü saklı tutmalıydım.

İşte benim ihanet yaşım bu olayla başladı. İhanete uğrayabileceğimi, hem de bunun nefes almak kadar tabii , hayatın bir parçası sayılabilecek kadar gerekli olduğunu keskin bir bıçak yarası tadında acıyla öğrendim.

Her yenisini tadışımında ilkini hatırlamanın sıkıcı tekrarıyla beraber.

Yalan ve ihanete karşı korunma şüphedir.

Şüphe de en az yalan kadar hayatın önemli bir parçasıdır.

Sana bir hikaye yazacağım içinde şüpheler olacak.

Şüpheyi anlatmaya gerekli olanından başlamalı. Hani insanı hiç değilse düşünce düzleminde gerçeğe, kesin olana ulaştırmanın. Gerçeğe ve kesin olana ulaşabilmek için gerekli olanından. "Ben her şeyden şüphe ederim. Ama şüphe ettiğimden şüphe etmem. Şüphe ediyorum, o halde düşünüyorum. Düşünüyorum o halde varım" tekerlemesiyle kendi varlığından emin olabilmeyi bile şüphelerinin üzerine bina eden adamın bütün bilimsel gelişmelere temel haline getirdiği şüpheden başlamalı.

Mantıklı şüphelerden.

Şüpheler gerçeğe götürür insanı. Şüpheler düşünmeyi öğretir. Bir türlü beceremediğimiz düşünebilmeyi başar-mamızı sağlar.

Kolayca inanıvermenin basitliğinden kurtarır. Kolayca oluveren ne varsa değerini bilememek gibi bir nankör-lükten de kurtulabilir insan böylece. Karşımızda ki bizi aldatmayı kafasına koymuşsa, ihanete kararlıysa şüphe-nin sadra şifa faydası olmaz. Ama en azından kolay lokma olmaktan kurtarır.

bir başka dünya olsaydı

I

*savaşta ölen küçük bir kızdan
geriye kalan yanık bir fotoğraftır
aslında yüz yüze kaldığımız utanç
onun için bu şiir hiçbir fotoğrafın altına
gitmez*

II

*ey zamansız kız
bir başka dünya olsaydı
saçlarında yıldız yetiştirirdim senin
şiiirlerden küpeler yapardım sana
bir başka dünya olsaydı
kar çiçeklerine baharlar emzirirdik
senle sevince koşardık harmandalı
bir başka dünya olsaydı
böyle vakitsiz ölümler öğrenmezdin
ışgale uğramazdın uykunda
bir başka dünya olsaydı
al sana aspirin / al sana barbie bebekler
istersen bir gelinliğe boya anneni
bir başka dünya olsaydı
ardından su dökmezdim
belki bir çiçek olur da
dünyamıza geri döner diye
bir daha*

Hayrettin Geçkin

Şairin son şiir kitabı "su vakti" nden.

Atilla Gagavuz

Türk Aydınının Biliçaltı

Edebiyatımızın önemli isimlerinden, Cenap Şehabettin. O'nu meşhur "Kar Neşideleri" şiirinden ve "Tiryaki Sözleri"nden tanıyoruz. Lise Edebiyat kitaplarının zor sorusu, ama bir o kadar da hatırdaki kalan mısraların şairi.

Ey kebuterlerin neşideleri
Gibi lerzan-ı girizan
Yağan kar

mısraları kar yağışını beyaz güvercinlerin kanat çırpışlarına benzeterek resmeden, şiirleştiren şair.

Yüksek yerlerde kartallara da yılanlara da rastlanır. Ama biri sürünerek çıkmıştır, biri uçarak .

gibi,

Menfaat sandalyeye benzer. Başının üzerine alırsan seni alçaltır. Ayaklarının altına alırsan yükseltir.

gibi özdeyişlerin sahibi.

Tasvir-i Efkar gazetesinde, kendi köşesinden, "Piyer Loti'ye Açık Mektup" başlıklı yazısını alıntılıyoruz. Şairimiz bu mektubu, Piyer Loti adına düzenlenen bir toplantıda konuşan, Süleyman Nazif'i dinledikten sonra kaleme alıyor. Öncelikle Süleyman Nazif'i övüyor. Saniyen Piyer Loti'yi. Şairlerin mübalağaya müptela olduklarını bildiğimizden bu övgüdeki aşırılıklara aldırılmayabiliriz.

Diyor ki Cenap Şehabettin açık mektubunun son satırlarında:

"... Aziz üstat, bilmez değilsiniz ki Gustav La Bon "kalabalık, bî-zekadır (zekasız)" der. Sizin büyük gününüzde gördüm ki bir hararetli zeka ile kamçılanınca kalabalık bir kahraman oluyor. O sizi takdis için toplanan beş bin kişiye hatip : "kün" (ol) demiş olsaydı emin olunuz ki netice-i emri (bu sözün sonucunu) lisan- ı tarih ancak: "feyekun" (oldu) ile kayd ve zabt edecekti. (Yani ol deyince olduran sadece Rabbu'l- alemindir. Övdüğün adamı yükseltmek için tanrısallık izafe etmen şart mıdır ? Bu kadar ucuz mu dağıtılır bu makamlar?) Diğer cihetten yine bilirsiniz ki muhterem üstat, Rus kelimesi bizim kalbimizde daimi bir Sibiryaya soğukluğu taşır ve Rusya bizim için nihayetsiz bir kışdır : Rus'dan Rusya'dan bahs ederken hatip o kadar galeyan etmişti ki onların otuz senelik müttefikine de mest-i belağatın sevki ile (güzel konuşmanın sarhoşluğu ile) nim-barid (Yarı soğuk) bir serzeniş itare edebilirdi ve bu zelle, (hata, küçük kusur) hatibin galeyan-ı vicdanına (vicdan coşkusuna) bağışlanabilirdi. Fakat Nazif bunu yapmadı, zira Rusya'ya karşı kini nispetinde Fransa hakkında muhabbet besler. "Piyer Loti gibi büyük adamları ancak Fransızlar gibi bir büyük millet yetiştirir !" cümlesini Nazif'in kendi ağzından işittim ve bu söz Nazif'in ağzında gayet tabiidir, çünkü o da münevver Türklerin yüzde doksanı gibi cümle-i malumatını tahlil edince yüzde doksan nispetinde Fransa'ya medyun (borçlu) olduğunu görmüştür. Biz Fransa'ya karşı meşum (uğursuz) bir takım esbabı-ı siyasiyenin (politik nedenler) sevki ile sel-ı seyf (kılıç çekebiliriz) edebiliriz. Fakat hiçbir vakit sel-ı lisan (dilimizle saldırmayız) etmeyiz : hiçbir Türk hiçbir Fransız yüreğinde hiçbir zaman onulmaz bir dil yarası açmak istemez. Nazif ise

Türklerin en necibi ve en naziğidir.

Emin olunuz, büyük üstat ki, biz Türkler siz de hakiki ve necip Fransa'yı müteşahhıs (kişiselleşmiş) görüyoruz, ve sizi ihata (kuşatmak) etmek isteyen umman-ı takdir ve minnetimizin (ummanlar gibi olan takdir ve minnetimizin) hiç bir Fransız haricinde kalmaz. Baki derin ve la yezal (ebedi, derin ve sonsuz) hürmeti kabul buyurmanızı rica ederim, aziz üstat.

Cenap Şehabettin''

Dikkatlerimizi yoğunlaştırmamız gereken cümle:

münevver Türklerin yüzde doksanı cümle-i malumatını tahlil edince yüzde doksan nispetinde Fransa'ya medyun (borçlu) olduğu

cümlesidir. Bu cümlenin konuyla hiçbir alakası yoktur.

Mektup, Süleyman Nazif'in yaptığı konuşmanın ne kadar güzel olduğu, Piyer Loti'nin ne büyük bir değer olduğu ekseninde dönmektedir. Biz Ruslara karşı soğuk, Fransızlara karşı muhabbetle doluyuz. Politik nedenlerle zaman zaman karşı karşıya kalsak, hatta savaşırsak bile Fransızları asla incitmek istemeyiz denmektedir. Yazıda açık olmamakla beraber, söz konusu konuşmada, Ruslarla beraber olup, Türklerle savaşan Fransa'ya incitici cümleler geçmiş olsa gerektir. Sizin gibi yüksek bir değeri, ancak Fransızlar gibi yüksek milletler yetiştirebilir övgüsü iki taraflı işi hallettiğinden daha ustaca yapılmıştır.

Ancak konuşma arasında, önemsiz, ana konuyla bağlantısız geçiveren o cümle, tıpkı ağızdan kaçan bir sözcük gibi, sürç-i lisan tabir edilen maksadı o olmadığı halde söylenivermiş bir cümle gibidir.

Haliyle en içten, en dürüst cümlesi budur yazının. "Münevver Türklerin yüzde doksanı" neden cümle-i malumatını (bütün bildiklerini) tahlil edince yüzde doksan nispetinde Fransa'ya medyun (borçlu) olduğunu görsün ki ? Fransızlar olmasaydı Türkler zır cahil mi kalacaklardı ? Gerçekten böyle midir ?

Evet gerçekten böyledir. Çünkü her fakir, zengin yanında, her aşağı tabakadan olan üst sınıftan olduğuna inandığının yanında kendinden, bağlantılarından utanır. Mazisinden utanır. Kimliğinden, benliğinden utanır. Keşke ben, ben olmasaydım temennisine benzer bir geçmişini yok sayma saplantısına kapılır. Yok sayar. Yeni edineceği kimlik, "cümle-i malumat" en çok baskın olana yönelecektir. O gün Fransa' dır, bu gün ABD. Eğer o gün veya bu gün baskın olan, Papua Yeni Gine olsaydı durum değişmeyecekti. Değişen sadece simalardır. Zihniyet hep aynı.

Kültürel olarak kimliksizleştirilmiş böylece kendi dışındaki herkese ve her şeye mazoşist bir aşık durumuna düşürülmüş Türk aydınının kendinden, halkından, mazisinden nefret eden bilinçaltı...

Atilla Gagavuz

Uğurlama

Sokaklarda alışılmamış bir araba kalabalığı vardı. Az sonra bir tanıdık görüldü.

- Merhaba İlhan, hayırdır ?
- Ehlen âbi; eniştemin yeğeni.
- Başın sağ olsun, Allah rahmet etsin...
- Amin, dostlar sağ olsun âbi...

Çıkışta “gelmek istersen...” diye arabasına çağırdı. Birisi daha vardı. “Eniştemin oğlu” diye tanıttı. Konvoy oluşmaya başlamıştı ama olağan yolda değildik.

- Âbi, Gaşmer’e gidiyoruz ha ! Eniştem oralı ya, rahmetli orayı istemişti.

Yâni, “uzaktır diye gelmek istemeyebilirsin” demek istiyordu.

- Olsun İlhan, ne fark eder ki ?

“Gaşmer de neresi” diye sormadım. Gidince görürüz nasıl olsa. Sigaramı almış mıydım; evet, neyse, almışım.

Konvoyun gidişine göre gideceğimiz yeri kestirmeye çalışıyordum. Genişçe bir yay çizdikten sonra geldiği yöne döndü. Az sonra evin önünden geçilecek, anlaşıldı.

Komşummuş. Öyle ya, onun için uğurlama töreni bizim mahallenin camisinden başladı demek ki. Hız iyiden iyiye düşmüştü. Gidenin evine yaklaştığımız, sokağı dolduran kalabalığın içindeki ağlaşan kadın ve çocuklardan belli oldu.

Arabanın yarı açık camından içeri dolan bir çığlık bütün korunakları yıktı ve orada bir yerlere asıldı kaldı sanki.

- Oğlum !, oğlum!... beni bırakıp nereye gidiyorsun?

İster istemez

- İşin en zor tarafı da bu herhalde ! demişim.

Onayladılar.

Yol boyunca gidenden sözettiler. Yeni emekli olmuş. Galiba Demiryollarından. Hastalığından, çok çektiğinden,

böyle olacağından baştan belli olduğundan bahsedildi ve tabii, hep hayırla anıldı.

Şehri kenarından dolaşıp güneye yöneldik. Ana yoldan ayrılınca gideceğimiz yer aşağı yukarı belli olmuştu. Geniş bir vadiye inip karşı yakaya geçtik ve döne döne dağa tırmanmaya başladık. Yol eski ama bakımlıydı. Dar köy şosesinin bir kenarında bizden önce gelen arabalar dizilmiş, uğurlayıcılar sağda solda öbeklenmişti. Biz şehirden geçerken konvoydan ayrılmış ve önce gelmiştik. İnip hazırlık yapılan yere doğru ilerledik. Her zamanki nem mantosuyla örtülü körfezi yukarıdan görece kadar yükselmıştik. Şehrin bütün yönleri gibi burası da ormanlıktı. Deniz ancak ağaçların izin verdiği kadar, küçük dilimler halinde görünüyordu. İçerde zemin asırlık bir kuru yaprak örtüsüyle kaplıydı. Bastıkça esneyen, basmaya korkutan bir örtü. Etrafa çeşitli ağaçların kozalakları dağılmıştı. “Buraya etrafi seyretmeye mi geldin” der gibi bana bakan var mı diye endişelenip şöyle bir bakındım; hayır, herkes kendi havasındaydı. Daha önce gidenlerin yerleri birbirinden ayrılmış, yaklaşık bire iki metrelik parseller haline getirilmişti. Kimi yapılmış, taşı dikilmiş, kimi amatörce örülmüş, kimi tek sıra taşla çevrilmiş, kimisi de yıllardır kimsenin ziyaret etmediğini haykıran bir terkedilmişlik görüntüsüyle kaybolmaya yüz tutmuştu. Ayrılmış alanın yola bakan kenarına taştan basık bir duvar örülmüş, genişçe bir kapı yeri bırakılmış, bir de demir kapı yapılmıştı ama, kapı yerinde değildi; nasıl olmuşsa sökülmüş, ters yöne devrilmiş, yerde yatıyordu. Sigaramı yakıp ağır ağır, parsellerin arasından ayak basacak yol bulmaya çalışarak ayrılmış alanın diğer kenarına doğru yürüdüm. Böylece topluluğa arkamı dönmüş, ayıplayan bakışlardan korunmuş oluyordum gûya. Diğer kenarlarda duvar yoktu. Çalı çırpıyla oluşturulmuş bir çitten hemen sonra ekili alanlar başlıyordu.

Konvoy geldi, yolcu indirildi, omuzlarda taşınarak son yatağına yerleştirildi. Hazırlıklar tamamlanmış, yeterince derin kazılmıştı toprak; aslı kendinden olanı geri almaya hazırdı. Topluluk ağır ağır buraya doğru toplandı. Gönüllüler canla başla çalışıyordu. Geriye kalanlar kendine göre birer yer bulup çöktü. Artık söz tören görevlisinindi.

Hepimiz O’ndan geldik, dönüşümüz gene O’nadır.

Giden için yapılıyor gibi görünen bu tören aslında kalanlar için değil mi ? Onun kalanlardan artık ne bir beklentisi olabilir, ne de yapılanların, konuşulanların bir faydası olur ona; belki dua. Konuşulanları duysa da

yapabileceği bir şey yok artık. Gitmeden önce açması, geçmesi gereken, gittiği yerde kendisine faydası olabilecek tek kapı, son nefesine kadar açık duran kapı kapandı artık.

Sadece bir rahmet ve bir süreye kadar yararlandırma

...

Ne yazık ona ! Artık ne sevdiği şeyleri yiyip içebilecek, ne sevdiği müziği dinleyebilecek, ne sevdiği diziyi seyredebilecek, ne sevdikleriyle beraber olabilecek. Sevdiği hiçbir şeyi yapamayacak. Sevdikleri hep geride, burda kaldı. Artık ne bir tavsiyede bulunmaya güç yetirebilirler, ne de ailelerine dönebilirler.

Ne mutlu ona ! Artık acıkmayacak, susamayacak, uykusu gelmeyecek, üşümeyecek, terlemeyecek, kimseyi özlemeyecek, değer verdiklerinin ihanetiyle yüzleşmek zorunda kalmayacak. Üstelik önden giden sevdikleriyle de beraber olacak belki.

... önden gönderdikleri de, eserleri de apaçık bir kitapta kayıtlıdır.

Acaba kalanlar duyuyor mu söylenenleri veya kaç duyuyor? Yapılacak işleri yapmakla görevli olanların zihinleri bu işten ellerine geçecek olanın hesabıyla daha fazla meşgul belki de. Bir kısmının yüzünde de “şu iş bir an önce bitse de işimize gücümüze dönsek” ifadesi okunuyor. “Öyleyse niye geldiniz ki ?” diye sorulamaz. Gelmek zorundaydı, sonra eş dost, el gün ne derdi; ayıp olurdu.

Önünüzde ve arkanızda olandan korkun.

Yeni açılmış parselin etrafına yığılmış, elini hiçbir şeye sürmemeye kararlı, ama her yapılamayan karışan, düzeltmek, düzenlemek için sözle yoğun çaba harcayanların da mesajı açık : “Ben bu işlerde herkesten daha bilgili, daha tecrübeliyim; herkes bana uysun, benim talimatlarıma göre çalışsın bakayım !” Gidenin yakınlarından da çoğunun yüzündeki acı ifadesi iğreti duruyor sanki. Yerini kâh öfkeye, kâh anlamsız bir gülümsemeye bırakan bir maske.

Yazıklar olsun kullara !

Acı. Evet acı. Ne için acı ? Gideni çok sevmekten, artık göremeyecek, sesini duyamayacak, ona bir şey veremeyecek, ondan bir şey alamayacak olmaktan gelen bir acı mı? Buradayken hangi sıklıkla arıyor, görüyordun ki? Hangi derdine derman oldun, hangi işini bitirdin acaba ? Onun seni sevmesi için ne yaptın, ne yapabildin ki ? Yoksa gitmeyecek, hep seninle olacak, hep seni sevecek,

senin sevilmeye ihtiyacını sonsuza kadar karşılayacak mı sanıyordun? Yoksa bu gidişin kesin gidiş, kesin bir yok oluş, bir daha asla var olmayış mı olduğunu sanıyor da onun için mi acı duyuyorsun?

Onları ilk kez yaratan diriltecek. O her türlü yaratmayı bilendir.

Yoksa gittiği yerde asla rahat edemeyeceğini, burada bunu hak edecek bir hayat yaşamadığını düşünüyor da onun için mi acı duyuyorsun? Peki, zaman zaman etrafa fırlattığın “neden benim gibi acı duymuyorsunuz, neden benim acımı paylaşmıyorsunuz ?” diyen öfkeli bakışlar hangi duygunun yansıması ? Acının yoğunluğunun sonucu mu, acıyı hafifleten birer destek, birer tutunacak mı ? Oysa o acı ne kadar yoğun olursa olsun geçici, bütün geçiciler gibi anlamsız değil mi? Şu kaybolmaya yüz tutmuş parseller de mi bunu anlatmıyor ? Onları yapanların acıları daha mı azdı dersin?

Ona ‘Cennete gir’ denildi. O da dedi ki : ‘Keşke kavmim bilseydi...’

Ya sen ? Sen de tersini mi düşünüyorsun da bu kadar rahatsin ? “Kimseye zararı dokunmazdı” öyle mi ? Vah vah ! ...

*Bir kez gönül yıktın ise
Bu kıldığın namaz değil
Yetmiş iki millet dahi
Elin yüzün yumaz değil*

Sanki de biri omuzuma dokundu. Hayır, arkamda kimse yoktu ve fiziksel bir dokunma değildi, ama kim olduğunu biliyordum; başımı çevirip bakmama gerek yoktu. Dönüp bakmışım gibi sözsüz konuştu :

- Beni incittin ! dedi.
- Affedemez misin ? dedim.
- Çok geç !

dedi ve kaybıldı. Yerine başka biri geldi :

- Beni incittin !
- Hayır, sen beni incittin.
- Önce sen başlattın; ben sadece seni uyarmak istemişim.
- Hoş göremedin.

- Sen görebildin mi?

Duraksadım;

- Öyleyse özür dilerim

diyecektim ama, gitmişti.

O gitmişti ama başka biri gelmişti yerine; o da aynı şeyi söyledi :

- Beni incittin !

- Hayır, asıl sen beni incittin dedim.

- Hani sen incinmezdin ?

- Nerde bende o kemâl ?

- Bir kere bile aramadın.

- Ya sen kaç kere aradın ?

- Ömür boyu hep sen aradın, öyle alıştırdın.

- Bir kere de sen arasaydın.

- Korkumdan arayamadım.

- Demek kabahatini biliyorsun?

- Hayır, kabahatli olan sensin!

Ve diğerleri gibi kayboldu. Tam ağlanacak yerdi. Burda ağlayamazsam nerde ağlayabilirdim? Ama olmazdı, burda da ağlayamazdım; bu gideni bir kere bile görmemişim daha önce, topluluğun içinde de beni buraya getirenden başka tanıdık yoktu. Sanki tanıdıkların içinde çok mu rahat ağlanır? O daha da zor değil mi?

Biri daha geldi :

- Beni incittin !

- Amacım seni incitmek değildi dedim.

- Ama incittin.

- Böyle olacağı belliydi;

- Doğrusu ben bilmiyordum.

- Sen de savunmamı bile almadan beni mahkûm ettin.

- Nasıl iki yüzlü olduğun açıkça belli olduktan sonra ne savunması ?

-Seni kırmamak, üzmemek, kaybetmemek istiyordum.

- Onun için mi en haksız eleştirileri yüzüme değil, arkamdan yaptın ?

- Kastettiğim sen değildin.

-Kimi kastettiğini anlamayacak kadar saf mı göründüm sana ?

- Hem eleştiriyi sen istedin.

- Böylesini değil ama.

- Belki de böylesi daha iyi oldu ama.

- Neresi iyi oldu ?

- Seninle yol arkadaşı olamayacağımız yolun başında belli oldu.

- Seninle yolculuğu kim göze alabilir ki ?

- Zaten benim de böyle bir ihtiyacım yok.

- Herkesin var; ama sen kendini yalnızlığa mahkûm edenlerdensin.

- Öyleyse bile o benim sorunum.

- Ama sen beni incittin.

- Özür dilerim diyemedim, o da gitmişti.

Giden için yapılabilecek tek iş'e, dua'ya çağrılmasak daha devam edecekti, arkası kesilmeyecekti şikâyetçilerin, biliyordum.

Dönüş için arabaya bindiğimizde o çılgık halâ yankılanıyordu :

- Oğlum!..., oğlum!... beni bırakıp nereye gidiyorsun?

Bahri Akçoral

Masallar / Raedri

Aslanla Tavşan

Bir ormanda yaşayan birkaç küçük hayvanın
Huzurları kaçmıştı korkusundan aslanın.

Birden pusudan çıkar, birisini kapardı;
Bu yüzden hepsinin de ondan ödü kapardı.

Bir çâre düşündüler ve ona dediler ki :
"Biz seni doyururuz, sen kabul et yeter ki;

Her gün birimiz gelir oluruz sana kurban,
Yeter ki sen avlama bizi çıkıp pusudan.

Bu korkuyla yaşamak bize çok zor geliyor,
Kovuklara sinmekten yağlarımız eriyor."

Aslan kabul edince anlaşmaya varıldı,
Topluluk yavaş yavaş evlerine dağıldı.

Her gün sabah toplanıp kur'a çekiliyordu,
Kur'ada ismi çıkan aslana gidiyordu.

Sonunda bir gün sıra küçük tavşana geldi,
Ama zulme isyanı tavşancık görev bildi.

"Böyle devam edemez bu iş !" diye bağırdı.
Ama böyle cesaret çoğu için ağırdı.

"Şaşırdın mı ? " dediler, "hep beraber söz verdik;
Hem de bunca zamandır sözümüzde direndik.

Hadi isyancı tavşan, bizi yalancı etme,
Hadi, çabuk yürü de padişahı incitme."

"Dostlarım" dedi tavşan, "kızmayın, izin verin,
Bir oyun yapacağım, izi kalacak derin."

Dediler : "Kendine gel, böyle köpürüp taşma,
Sen bir küçük tavşansın, dev aslana sataşma;

Gurura mı kapıldın, haddini aşıyorsun,
Sen hepimiz için de tehlike taşıyorsun !"

"Tersine !" dedi tavşan, "barışı bulacağız,
O zalimin elinden hepsten kurtulacağız."

Sonunda küçük tavşan dönüp koyuldu yola,
Arkasından baktılar gözleri dola dola.

Biraz yolu uzattı, eğlendi sağda solda,
Epeyce gecikerek gitti vardı huzura.

Aslan çok sinirlenmiş, kükreyip duruyordu,
Yerleri tirmalıyor, burnundan soluyordu.

Nihayet görününce uzaktan bizim tavşan
"Nerde kaldın ey soysuz !" diye bağırdı aslan.

"Bilmez misin her canlı benden çekinir, korkar;
Gücümün karşısında eğilir tüm hayvanlar ?"

Nice koca öküzü hakladım bir vuruşta;
Bunun için karşımda herkes esas duruşta.

Sen kim oluyorsun da böyle geç kalıyorsun,
Benim yüce emrimi hafife alıyorsun ?"

Tavşan boynunu büküp dedi : "Aman efendim,
Müsaade buyurun, hâlimi arzedeyim :

Tam vaktinde çıkmıştık arkadaşımınla yola,
Geliyorduk beraber bu çok yüce huzura;

Ben küçüküğüm diyerek orman arkadaşlarım
Bizi çift gönderdiler size ey Padişahım.

Ama yolda bir aslan birden saldırdı bize,
Çok iri ve güçlüydü, getirdi bizi dize.

Dedim ki : "Bizi bırak, biz Padişah kuluyuz,
Yüce Kapıya giden iki garip yolcuyuz."

Dedi ki : "Ö da kimmiş ? burda Padişah benim,
Dünyada benden güçlü başka aslan görmedim.

Kendine güvenirse gelsin, çıksın karşıma,
Kim büyük ve güçlüymüş, göstereyim ben ona."

Dedim "Bana izin ver, Sultanıma gideyim,
Senin dediğini ona haber vereyim."

"Çabuk hemen git ve dön, yoldaşın kalsın rehin;
Kralına da söyle, gözüme görünmesin."

"Dedi o aslan bana" deyince minik tavşan,
Öfkeden kudurmuştu bizim o köca aslan.

"Kim acaba bu sersem, gidip onu bulayım,
Ö kendini bilmeze kendimi tanıtayım;

Hadi şimdi çabucağ öne geç de yol göster !"
Dedi aslan ve yola koyuldular beraber,

Nihayet kenarına geldiler bir kuyununun,
Yâni son perdesine gelinmişti oyununun.

Tavşan dedi : "Ö aslan yaşıyor bu kuyuda,
Böylece el altında içeceği suyu da."

Eğilerek baktılar beraberce kenardan :
Dipte bir aslan vardı, bir de yanında tavşan.

Bu kendinin sudaki yansımasıydı ama,
Gerçek gibi göründü bizim köca aslana.

Kocaman kükremesi kuyuda yankılandı,
Böylece gördüğüne bir kat daha inandı.

Cesaretle atladi üzerine düşmanın
Sön hamlesi oldu bu, ö zavallı aslanın.

Kuyu oldukça derin, taşları da pek sertti;
Bu çok cesur atlayış onu canından etti.

Güçlü olmak iyidir, ama zorbalık kötü.
İyi dinle ve öğren; Oğuzhan bu öğüdü:

Akıllı ve güçlü ol, ama haksızlık etme,
Gücünü ve aklını kötülükte tüketme.

Zalime boyun eğme, bu onu güçlendirir;
Her zaman hakkı gözet, etrafını sevindir.

"Kim ki olur dünyada zulüm ederek âbâd,
Elbette akıbeti olacaktır çok berbat."

(Kaynak: Mesnevi)

sizden gelenler sizden gelenler sizden gelenler sizden gelenler lenler

Sen ya da sensizlik!

*El ele tutuşup beklerken,
Gözlerimizin bile suskunluğunda,
Anlamsız gülüşmelerimiz olurdu durup dururken,
Anlamsız suskunluklar doldururdu,
Çoğu zamanlarımızı,
Ne sen konuşabilirdin,
Nede ben geçmiş ve yarınları,
Tatlı bir hatıramız hiç olmadı mı?
Hiç güzel bir şey yaşamadık mı?
Öyleyse nedendi o çılginca gülüşmeler,
Ağlamaya hazırlanan gözlerin yaşlarını saklamak mıydı yoksa!
O katıla katıla gülümseyişlerimiz,
Neden hep sonunda suskunluk doldurur du yüreğimizi,
Derin bakışlarla düşündüklerimiz nelerdi?
Şimdi neden yüreğim koparcasına çarpıyor, adını duydukça,
Yokluğunun içinde bile seninle yaşıyorum, her anımı,
Yoksa bunlarda yalan mı?
Söyle yalan mı?
Hangi neden di bizi bu suskunluğa iten,
Hangi ayrılık seni alıp götürdü benden,
Evet, her şey gibi yokluğunda yarım,
Keşke bir kez olsun tam olabilseydi bir tek şey,
Sen ya da sensizlik!*

Ertaç BİNGÖL

Şiir Defteri

*Bütün suçu irticaya bindirdik,
Akşamları birer ufak sindirdik,
Sâyende vakti de üçe indirdik;
Biraz daha tenzil; yok mudur Hoca ? ...*

*Seninle başladı, dinde varyasyon,
Herkes Cennette bir rezervasyon.
İyi, güzel, hoş da reenkarnasyon;
Ölüme de çâre yok mudur Hoca ?*

*Dağıtırken bol keseden hidayet (!)
Sulandı sünnetler, sulandı Âyet.
Kolaylaştı ibadetler nihayet;
Topuna bir fetva yok mudur Hoca ?*

*Artistik tavrını tuttu milyonlar,
Verdiğin hapları yuttu milyonlar,
Sana helâl olsun bu trilyonlar,
Bir hekim ahbabın yok mudur Hoca ?*

*Verdiğin ruhsata hadler çekildi,
Faiz tarlasına tohum ekildi.
Kimi ocaklara incir dikildi;
Köküne bir kibrit yok mudur Hoca ?*

*Ekranlar sundukça güzel çehreni;
Elbette kıskanır âlimler seni.
Haddimi aştıysam bağışla beni;
Bir nazar boncuğun yok mudur Hoca ?*

*Kendinde bir deha vehmediyorsun,
Göz kusurun mu var, hep "ben" diyorsun ?
Çiğ geldin, çiğ kaldın, çiğ gidiyorsun;
Pişmeğe niyetin yok mudur Hoca ?*

*Bitmez bu satırlar; uzar da uzar;
Bilirsin ya paspas, vurdukça tozar.
Her tarafın ilim olsa ne yazar ?
Birazcık irfanın yok mudur Hoca ? ...*

Şiir Defteri

Almışsın eline hiciv kalemi,
Sanma ki biz kelâm gurebasıyız !
İlme karşı kaşkirtırsın âlemi,
Biz de âlimlerin hulefasıyız...

Reddi Eslâf ile adımız aydın,
Sen galiba bizi 'münevver' sandın !
Kültürünün cazgırıyız haçlının,
Kendi örfümüzün usturasıyız.

Titrimiz hem yüksek hem çeşit çeşit :
Dervişlik görmeden olmuşuz mürşit,
Ziyamız yoksa da adımız hurşit,
Mahrum-u envârın göz cilâsıyız.

İrşad ediyorsak kokaniyanı,
Bu da eğitime bir çeşit "katkı" !
Gel sen de bu eşsiz madeni tanı:
Akılla bilimin halitasıyız.

Sulandırmadık, damıtıyoruz,
Hurafelerden arıtıyoruz;
Suyu kaynağından akıtıyoruz:
Demek ki tecdidin dik âlâsıyız.

Arifi, irfanı geçmişte ara,
Körler çarşısında satılmaz ayna,
Biz değnek satarız, hem vura vura,
Asr-ı İktisadın ulemasıyız.

Ocaklara biz dikmedik inciri;
Böyle döner bu saadet zinciri.
Son uç olmaz akıllının hiç biri,
Biz de az yukarda bir halkasıyız.

Hep "ben" demek önce ilim adına,
Hem pek uyar pîrimizin namına;
Bu sayede toz değmedi alınına,
Biz de o üstadın kethudasıyız.

Belletiriz; konuşurmaz, boyarız,
Gaza gelmez, müktesebat sorarız;
Sanmayın ki az bedelle doyarız;
Biz bu beyâbânın akbabasıyız.

Ufalayıp atıyoruz kuşlara,
Sen yutamıyorsan çeneni kapa !
Yüzyıldır uyuyan bir cemaata
Hem lâyıık, hem âlâ baş belâsıyız.

Artistlik de bize soydan yadigâr,
Kimimiz kavuklu kimi pîşekâr;
(Hani o pis-bıyık, aranır-yazar)
Velhasıl sizlerin boy aynasıyız.

İbni Sina

“Hastasından ümidini kesen ve artık hiçbir ümidi kalmayan doktor, asla görünüşü tahlile mezun değildir”

İbni Sina

“Hastasından ümidini kesen ve artık hiçbir ümidi kalmayan doktor, asla görünüşü tahlile mezun değildir.”

İbni Sina (980-1037)

57 Yıllık ömür, 220 ye yakın eser.

Ömrünün önemli bir kısmını yollarda, bir hastadan öbürüne, bir sultanın özel hekimliğinde veya yapmak zorunda kaldığı devlet hizmetinde vezirlik görevini deruhte ederken akşamları talebelerine ders verip eserlerini kaleme almakla bir yandan da seferlere bile çıkmak zorunda kalarak geçirmiş bir alim.

Afşane’de (Horasan yakınında bir yer) doğdu. Asıl adı Hüseyin’dir.

Fakat O kendi hayatını yaşayan kendi ismini koyan bir alimdir. Hayatı bir isme sığmayanlardandır.

Ebu Ali el-Hüseyin İbn Abdullah bin Sinâ

Samanoğulları Devleti’nde devlet görevlisi bir memur olan babasının gayretleri ile Buhara’da yetişir. Civardaki hocaların ilmini ilk gençlik evresinde aşan İbni Sina 18 yaşına kadar kendi kendisini yetiştirmek zorunda kalmıştır. Fıkıhta vardığı derinlikten sonra hızla tıbbın şifa dağıtan eli olmakla nam salar. Buhara Sultanı Nuh bin Mansur’u tedavi etmesi ününü artırır. Ödül olarak önüne açılan “orada ne daha evvel, ne de daha sonra asla benzerlerin görmediğim ve ekserisinin müelliflerini tanımadığım kitaplar gördüm” dediği saray kütüphanesindeki eserleri adeta bir tarayıcı gibi tarar. Artık uzak ufuklara doğru yelken açmış, henüz 21 yaşında olmasına rağmen zamanın medreselerinde okutulan bütün derslerin uzmanı olmuştur. Bir ara saray katipliği yapmış bu arada devlet idaresinin aranan bir bürokrati haline gelmiştir.

Fakat bu sırada babasının ölümü ile sarsılmış, kendisine hamilik yapan Samanilerin, Gaznelilere yenik düşmesi ile de yaşamı bir anda alt üst olmuştur. Artık ömrü kısacık bazı soluklanmalar dışında bir şehirden öbürüne sürüklenmekle geçmiştir.

Bulunduğu yerlerde hekim olarak hizmet vermesine karşın yeterli ekonomik ve toplusal destek göremediği gibi özellikle düşünsel çalışmalarını sürdürebilmek için gerekli olan huzur ve barış ortamını da bir türlü bulamamıştır. Buna rağmen dönemin siyasal ve toplumsal çalkantıları ortasında çalışmalarını büyük bir gayretle, üstün bir yetenekle düşünsel cesareti sayesinde kararlılıkla sürdürmüştür.

Hemen her konuda eser vermiş olan İbni Sina’nın günümüze ulaşmış eserlerinin sayısı 160 ile 220 arasında rivayet edilmektedir. Henüz gerçek manada alimin marifeti iltifat görmediği için eserlerinin pek çoğu kütüphanelerde yazma halindedir. Ancak bu eserlerinin en meşhurlarının muhtelif yerlerde orijinal Arapça baskıları yapılmıştır.

Alimin marifeti daha çok Avrupa’da iltifata tabi olduğunun göstergesi olsa gerek eserleri Avrupa ortaçağında tercüme edilen eserlerin başında yer almış, üniversitelerde temel ders kitapları haline gelmiş ve uzun yıllar okutulmuştur. Örneğin “Tıbbın Kanunu” adlı eseri defalarca Latince’ye tercüme edilmiş ve yayımlanmıştır. Henüz Osmanlı’da matbaa faal değilken 1593 de İtalya’da bu eser Arap harfleri ile basılmıştır. Aynı zamanda bu eser Avrupa’da matbaanın icadını müteakip İncil’den sonra en fazla basımı yapılan eserdir.

Alim Avrupa’da o kadar iltifata tabidir ki tıp fakültelerinin konferans salanlarına bir başka zirve alim Er-Razi ile resmi yan yana asılmış tam yedi asır Avrupa’nın en büyük tıp hocası olmuştur. Hatta Avrupa’da ismi o denli şöhret olmuştur ki simyacılığa karşı olmasına rağmen simya şarlatanları onun adını kullanarak simyacılığa adam kazanmışlardır.

Lakin,

İbni Sina’nın birkaç risalesi müstesna henüz eserleri günümüz Türkçe’sine çevrilmemiştir.

Nihat Şahin

Mustafa Atalay

Mısır Kokulu Takatak Kızı

Küçük ayında köstebekler dahi topraktan başını dışarı çıkarmadan tarlaya düşerdiniz annenle. Anneciğin bir kazma, bilemedin bir bel boyunda ya var ya yok. Peştemali çoğu zaman yerlerde sürünür.

Önde anacığın arkada sen. Kolay değil sevduğum, annen sekiz çocuk bakıyor. Sekiz çocuk, sekiz uşak. Sekiz yavru. Annene sorulduğunda kaç uşağın var diye, ne kadar da gururla söylerdi. Sekiz uşağım var diye.

Gariban anacığın ne baba ne amca ne dayı, hiçbirini tanımadı. Nasıl tanısın ki? Yemen’de mi? Sarıkamış’ta mı? Irak’ta mı yoksa Kuvay-i Milliye mücadelelerinde kahraman Topal Osman’la Karadenizin dağlarında mı? Nerede öldü bu yiğitler hiç bilmedi, bilemedi garip.

Ağabeyin dedenin nerede olduğunu sorduğunda, anacığın o zamana kadar biriktirdiği tüm acıları boşaltırcasına, ne kadar da ağlamıştı. Bilmiyorum uşağım, nereden bilirim ben demişti. Ama olsun siz varsınız ya ahirette elbet bir gün görürüm onları demiş ve bir daha sizin evinizde dede kelimesi geçmemişti. Anacığın tepeden tırnağa hasret yüklü bulut gibiydi.

Annen ve annem ne kadar uşakları severlerdi. Yan bakmazlardı. Toz kondurmazlardı. Sen ne kadar kıskanırdın.

İlk kez siz patates ocaklarını kazarken fark etmiştim seni. Sen ne kadar büyümüştün. Büyük görüneyim diye beline birde kuşak sarmıştın. Sırtındaki sepete beş kere sığardın. İkinci vakti yaklaştığında annen senin yorulduğunu anlar, haydi kızım sen eve git de kalaylı kazan da Rus patatesi pişir deyip, seni eve gönderirdi. Mısır kazmalarında annenle mecilere giderdin. Bize meciye geldiğinde, bu kız acaba kazmayı kaldırabiliyor mu? diye seninle dalga geçmiştim. Akşama kadar sinirden hiç mola vermeden çalışmıştın. Öğleyin annemin yaptığı buğday bazlamasından bile yememiştin. Hem bazlama, hem de buğday unundan. Yememiştin de bana sinir olmuştun. Mısırlar bir kazma boyuna ulaştığı bir sabah çamaşır ipinizde ineklerinizin göç başlıklarını yıkamış asıyordun. Hem asıp hem de

*Yaylanın çimeninde
Buldum bir kukuvacık
Alacağudum oni
O da benden ufacuk*

diye türkü söylüyordun.

Kız sen ne zaman büyüdün de türkü söylemeye başladın. Sanki inekleri başlıklarını takarak değil de kendini süslüyordun. Hele inekleri ahırdan başlıklarıyla birlikte çıkardığında ne kadar da gururla onların arkasından bakıyordun. Ama bir ayna olsa da kendine bir baksaydın. Sanki Kaçkarların, Karpatların, Uralların, Altayların bütün çiçekleri fistanında toplanmış. Ortaasyanın en nadide kilimlerini ören nineler, sanki senin çoraplarındaki örnekleri toplanıp örmüşler. Kımızı beyaz çizgili peştemalını Arif Nihat Asya’dan ödünç almışsın. Siyah şifondan çemberinden sarkan sarı zülüflerin ve mavi gözlerin adsız ve isimsiz Kuman Kralı Basaraba’dan emanet. Seni gidi Kuman Kıpçak çakırı seni. Yüzünde benden, benim günlümden emanet.

Sahi nerden öğrendin böyle göç alayı süslemesini. Kimdi seni süsleyen böyle? Göç yollarında atma türkülerle ilan aşk edilirmiş Kadırga Yaylasında. Sevduğum sen niye süslendin ki, ben buradayım. Doğru ya henüz

O yaz hiç bitmek bilmedi. Geceler gündüzler düşünlerde atma türkü ustası olup çıkmıştım.

*Ayişem ineklerin
Hep karabaş karabaş
Gelirmisun benumlan
Yaylalara arkadaş*

*Ayişeme kimseler
Yan gözlan bakmayacak
O yaylaya çıkmadan
Çiçekler açmayacak.*

Dayanamadım, en sonunda sırf seni görebilirim diye Kadırga şenliklerine gittim. Saatlerce dolaştım. Sonra siyah şifon çemberinin uçlarıyla yüzünün yarısını kapatıp, horon oynayanları utangaçça seyrediyordun. Seni ne kadar

seyrettim bilmiyorum. Anam; hayde uşağım gidelum, dedi.

Göçler bir akşam üstü döndü. E kız seni ne çok özledim bir bilsen. En sonunda karar verdim, sana, seni sevdiğimi söylemeye. Sizin evde mısır soyma mecisine geldik. Herkes annesini, babasını sinir etmek için mısır koçanlarının uçlarını bağlayıp önlerine atıyor. Tabi bağlı mısır anne ya da babanın önüne gelip, onlarda bu mısırı soyamayınca sinirleniyorlar. Kimden şüpheleniyorsa mısırı onun kafasına patlatıyor.

Gençler aynı işi yapınca ise ilanı aşk edilmiş oluyor.

Bende mısırı bağlayıp senin önüne attım. Sana bir nevi ilanı aşk ettim. Sen mısırın bağlı olduğunu anlayınca hemen bana baktın. Bana baktın o mısırı bağlayanın, gönüllerimizi bağlayalım diyenin ben olduğunu tahmin ettin. Çakır gözlerin ile ondörtlü tabancasının namlusu gibi bana bakıp, iki kere olur anlamında başını salladın.

Ertesi yaz seni istettim ve evlendik. Askere giderken ilk uşağımız beş aylıktı. Komando olarak askerliğimi yapıp gelmişim. Niyetim altı ay bekleyip, askerliğini komando olarak yapanlara tanınan polis olma hakkından yararlanmaktı. Babam daha bu uşak ne bekliyor? Gitsin çalışsın diye annemi sıkıştırıp duruyor. En sonunda dayanamadım. Askerden geldikten bir ay sonra çalışmak için Zonguldak'a gittim.

Zonguldak gönüllü mezara girip para kazanmaya gelenlerin yeri. Zonguldak gençlik hırsız, Zonguldak ciğer doymaz. O zamanlar gurbete çıkanları ilk aklıma gelen yer Zonguldak idi. Ben kimseyi tanımıyorum. Yıllar önce kan davasından dolayı göç eden Tonya'lıları aradım buldum. Onların aracılığı ile yani torpil ile madene girdim. Torpille gençliğimi Zonguldağın köküne verdim.

Sevduceğüm, yirmibeşsene sonra döndüm. Artık yalnız yürüyemiyorum. Baston taşıyorum. Evimizin bir

tarafı oksijen tüpleri dolu. İki adımda nefesim kesiliyor. Allah'ın yarattığı nimetler benim bedenim kadar kime zarar verir bilmiyorum. Azıcık tuzlu yesem ayaklarım davul gibi şişer. Tansiyonum fırlar. Şekerim çıkar.

Aah sevduceğüm bu gün sabah olacak mı acaba? Lanet bir öksürük boğazıma yapıştı kaldı. Oksijen tüpüne gitmeye ne mecalim ne de dermanım var. Sen kaç gecelerdir beni yalnız bırakmamak için başımda bekliyorsun. Karşımda sedirin üstünde uyuyup kalmışsın. Sana sesimi dahi duyuramıyorum.

Bir bilsen sevduceğüm, Mardin dağlarında, sınır boylarında geceler günler boyunca tepeden tepeye kaçakçı-hırsız kovalayan attığını vuran, namlı komando Sarı Ahmet, şimdi sesini dahi sana duyuramıyor.

Madene çalışmaya başladığım ilk zamanlarda kazmayı vurduğumda Çavuşumuz oğlum yavaş, grizuya gerek kalmadan sen bizi buraya canlı canlı gömeceksin derdi. Şimdi boğazıma yapışan o lanet balgamı dahi atamıyorum. Ah Zonguldak ciğer hırsız. Rahmetli anacığım beni gurbete yollarken peşimden hem ağlamış hem de

*Ah Zonguldak Zonguldak
Yedun Tonyalilari
Kiminun yari ağlar
Kiminun sevdalilari*

demmişti. Benim güzel anacığım, her halde şimdi ölüyor. Selam olsun ciğerleri, yüzleri, kömür tozuna bulanmış tüm madencilere.

Evet sevduceğüm ayrılık vakti şimdi. Şunu çok iyi bil ki;

*Gözüm kör olsun
Sevmedim ülküden başkasını,
Başı dumanlı dağları
Dilgar kayasında uçuşan saçlarını
Ah bir de seni, bir de seni sevduceğüm.*

Mustafa Atalay